

Arrest

**nr. 121 772 van 28 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 19 april 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 mei 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de ongegrondheid van voormelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.04.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06.08.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Er werden medische elementen aangehaald voor M.S. (...), die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 02.05.2013 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter, paragraaf 1 en paragraaf 1, lid 1 juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook schending van de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 juncto het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en de redelijke termijn. Zij meent dat een kennelijk onredelijke beslissing werd genomen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“[...] Verzoeker stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt. Hierboven werd artikel 9 par. 1 geciteerd. Verzoeker stelt vast dat dit artikel bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling

- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is zijn land van herkomst.

Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door enkel te stellen dat de ziekte van verzoeker zijnde: ernstige posttraumatische symptomen met depressieve kenmerken, met angsten, slaapproblemen en depressie. Tevens dient verzoeker zware medicijnen te nemen (psycho-farmaca). Verzoeker kan hierbij verwijzen naar het laatste medisch attest dat hij heeft opgestuurd op 14 september 2012 van de dokter alwaar hij al meer dan 3 jaar mee in behandeling is. Het kan tocht niet onder stoelen of banken gestoken worden dat het post traumatisch stress syndroom niet ernstig zijn en geen risico zouden in houden voor het leven van verzoeker. Te meer dat uit de aanvulling die verzoeker op regelmatige tijdstippen overmaakte aan verwerende partij steeds spreken over ernstige depressie klachten, therapeutische begeleiding en medicamenteuze behandeling zullen zeker nog een zeer lange tijd (meerder jaren) noodzakelijk zijn om patiënt te laten functioneren, zelfs op zijn huidig basis-niveau, ... Verzoeker stelt zich terecht de vraag ‘waarom’. In het verzoekschrift en de aanvullingen opgestuurd naar de verwerende partij staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld in uitgeschreven. Daaruit blijkt, uit een objectieve analyse van de aandoening van verzoeker, dat verder behandeling noodzakelijk is voor verzoeker (zie laatste medisch attest dd. 14 sep 2012). Dit attest is heel uitgebreid en is duidelijk dat verzoeker behandeld dient te worden om patiënt te laten functioneren op zijn huidig basis-niveau.

De vraag die verzoeker zich stelt ‘waarom’ is de aandoening van verzoeker geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven. Uit het bovenvermelde is het duidelijk dat wegens het ontberen van de nodige medicijnen een herval in de trauma een realiteit is.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar ‘het waarom’ zou moeten worden verhuld brengt geen verheldering. De arts attaché stelt in zijn schrijven in de gesloten omslag enkel hij (de dokter) niet, in huidige stand van het dossier niet het bestaan kan vast stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM. Doch de essentiële vraag stelt zich ‘waarom’ laat het dossier van verzoeker niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM. Dit essentieel element zijnde het ‘waarom’ wordt in het schrijven van de arts-attaché niet uitgelegd.

Verzoekers stellen aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan. De motieven, zijnde het waarom, dient in de beslissing te worden veruitwendigd. Verzoekers hebben gedurende 2 jaren op vaste tijdstippen medische attesten en verslagen van de behandelende geneesheren en andere zorgverstrekkers voorgelegd. Doch enkel motiveren dat de aandoening niet levensbedreigend is zonder uit te leggen waarom deze niet levensbedreigend is, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoeker zeer verstreckende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoeker.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoeker.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden. Verzoekers hebben erop gewezen dat er in casu niet gemotiveerd wordt waarom de ernstige post traumatische stress syndroom niet ernstig zou zijn en waarom het toch wel volledige dossier de arts niet kan oordelen (zoals hij zelf stelt in de brief gesloten omslag).

Derhalve begrijpt verzoeker niet hoe de verwerende partij nu kan gekomen zijn tot een beslissing waarbij zij stelt dat de aandoening van verzoeker niet levensbedreigend is, nu uit de doktersattesten en de analyse van de aandoening in de aanvraag artikel 9 ter duidelijk tot uiting komt dat de ziekte ernstig is de behandeling inderdaad beterschap brengt minstens eerste verzoeker te houden op zijn huidig niveau, tal van medicijnen dient te nemen en zelf dat er dient over te worden gegaan op therapie.

Gezien verzoeker de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, hem aldus niet in staat stelt deze te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Zodoende komt de verwerende partij tot een onredelijke beslissing waarbij zij aldus impliciet stelt dat een traumatisch stress syndroom niet ernstig is. Derhalve geen aantasting zou zijn van de fysieke integriteit van verzoeker ondanks het feit dat verzoeker zonder behandeling onmogelijk kan functioneren (zie de vele aanvullingen van psychiaters en zorgverstrekkers.. Geen enkel redelijk handelend mens zal dit als redelijk beschouwen).

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Echter heeft verzoeker de wet nauwkeurig na gelezen. Hij heeft artikel 9 ter gelezen als mede het KB 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 Vw.

Verzoeker is als het ware het slachtoffer geworden van de gebrekkige werking van de administratie van verwerende partij. Zij laten het dossier bijna 3 jaar liggen alvorens ze een beslissing nemen. Mocht verwerende partij een goed administratie hebben, zou deze een beslissing kunnen gemaakt hebben binnen enkele maanden. In casu werd de machtiging tot verblijf conform artikel 9 ter Vw overgemaakt aan verwerende partij per aangetekende zending van 16 maart 2010. Na bijna 3 jaar komt verwerende partij nu pas af met het feit dat de dokter niet in staat is het bestaan van een graad van ernst.

Indien verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, zou volgen en naleven kon verwerende partij verzoekende partij aanschrijven met de vraag om bijkomende medische getuigschriften voor te leggen, om verzoeker zelf te onderzoeken of de behandelende psychiater te horen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers de verplichting op de administratie om alle relevante informatie te verzamelen, deze te bestuderen om daaruit een redelijke beslissing uit te distilleren. Mocht verwerende partij verzoeker aan geschreven hebben aangaande bijkomend onderzoek uitgevoerd hebben, overleg gepleegd hebben met de behandelende psychiater dokter DE MUNCK.. zou verwerende partij nooit tot deze onredelijke beslissing zijn gekomen. Zij is blijkbaar, zoals blijkt uit de motivering uit de gesloten omslag, hieruit gekomen omdat zij aan verzoeker nooit gevraagd heeft om hem te onderzoeken, contact opgenomen met de behandelende psychiater... Een zorgvuldig werkende administratie zou minstens verzoeker aangeschreven hebben de behandelende psychiater gehoord hebben teneinde bijkomende informatie te verkrijgen.. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij ook maar enige moeite of inspanning heeft gedaan om bijkomende informatie te verzamelen.

Verzoeker verwijst echter naar artikel 4 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 Vw. Dit artikel voorziet echter dat de aangestelde arts van verwerende partij informatie kan opvragen bij tal van

specialisten. Artikel 4 van het KB 17 mei 2007 [...] en zelf[s] de wet artikel 9 ter par 1/1 voorziet dat de vreemdeling kan worden opgeroepen bij de aangestelde arts teneinde zich te laten onderzoeken.

Een motivering die enkel stelt dat het dossier niet toe laat het bestaan van ernst vast te stellen kan dan ook niet weerhouden worden. Indien verwerende partij van oordeel is dat zij over te weinig elementen beschikt om te kunnen oordelen dan voorziet artikel 4 van het bovenvermeld KB en artikel 9 ter par. 1/1 de mogelijkheid om verzoeker op te roepen, de behandelende psychiater te horen,...

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motiv[er]ing van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoeker zeer verstrekken gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoeker.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoeker.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Niet alleen is in casu de wettelijke motiveringsplicht niet vervuld. Verzoeker heeft het er het raden naar waarom verwerende partij niet om bijkomende informatie heeft gevraagd. Tevens is het zorgvuldigheidsbeginsel niet nageleefd aangezien verwerende partij zich niet heeft bediend van de wettelijke middelen die hun aangestelde arts ter beschikking stonden (artikel 4 van het KB dd 17 mei 2007 en artikel 9 ter par. 1/1 Vw).

Het middel is derhalve gegrond.

..

Artikel 9 ter par. 1 heeft er over een:

-Ziekte die een gevaar vormt voor het leven van verzoeker. Verzoeker verwijst naar zijn medische getuigschriften waar duidelijk tot uiting komt dat zijn aandoening aanleiding heeft tot zelfdoding.

-Tevens rept de bestreden beslissing met geen woord over de aanwezigheid in Servië van psychotherapie. Dus het ontberen van de nodige psychotherapie leidt aldus tot de dood van verzoeker.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij enkel en alleen gemotiveerd heeft over het eerste streepje en niet onderzoekt, laat staan motiveert of de nodige behandeling wel degelijk aanwezig is in Servië.

Artikel 9 par. 1 houdt een tweeledig onderzoek in.

Gezien verzoeker nergens in de bestreden beslissing of in het verslag van de arts-adviseur leest of er toegankelijkheid is tot de nodige medicijnen in het land van herkomst van verzoeker, of verzoeker toegang zal hebben tot psychologische hulp, of verzoeker toegang zal hebben tot de sociale zekerheid zodat hij minstens zijn medicijnen of behandeling kan betalen. Verzoeker is immers een lange tijd uit zijn land...is verzoeker wel nog in orde met alle papieren om aanspraak te kunnen maken op sociale zekerheid..., hoe werkt de opvang van langdurig afwezig in Servië..Dit zijn allemaal vragen waarop verwerende partij geen antwoord biedt. Conform artikel 9 par. 1 dient hierover wel degelijk te worden gemotiveerd.

De beslissing is derhalve een schending van artikel 9 par. 1 wegens omissie van motivering met betrekking tot de toegankelijkheid.

Derhalve is het middel gegrond en dit de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Besluit:

De motieven waarop de arts-adviseur en dan ook verwerende partij zich steun zijn niet deugdelijk te noemen. De motieven zijn blote beweringen die niet getoetste zijn geworden aan de situatie van verzoeker.

De motieven die verwerende partij aanhaalt, staan regelrecht tegenover de motieven van de huisarts van verzoeker. Zodoende is niet bewezen dat de motieven van verwerende partij dan ook bestaan.

Artikel 9 ter par. 1 heeft er over een:

-Ziekte die een gevaar vormt voor het leven van verzoeker. Verzoeker verwijst naar zijn medische getuigschriften waar duidelijk tot uiting komt dat zijn aandoening aanleiding heeft tot zelfdoding.

-Tevens rept de bestreden beslissing met geen woord over de aanwezigheid in Servië van psychotherapie en geneesmiddelen. Dus het ontberen van de nodige psychotherapie/geneesmiddelen leidt aldus tot de dood van verzoeker minstens zal zijn functioneren dalen..

Derhalve valt verzoeker onder de definitie van artikel 9 ter par. 1 Vw.

De motivering gebrekkig te noemen. De administratieve beslissing is aangetast door een substantiële vormvereiste die de nietigheid van de beslissing met zich meebrengt conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de

formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

2.4. De bestreden beslissing is, conform voormelde wetsbepaling, gebaseerd op een advies van een ambtenaar-geneesheer van 2 mei 2013. In zijn advies stelt deze arts het volgende:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.04.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Voorgelegde medische attesten:

.Gedetailleerd medisch attest de dato 26/03/2010 van dr. Robeyst Jean-Pierre. Posttraumatisch stress-syndroom en depressie waarvoor psychologische behandeling en psychofarmaca.

.Medisch attest de dato 23/12/2010 van dr. G. De Munck. Posttraumatische symptomatologie, slaapproblemen en angstsymptomen waarvoor psychofarmaca. Verder ook psychosomatische klachten.

.Medisch getuigschrift de dato 16/01/2012 van dr. G. De Munck. Posttraumatische symptomatologie met angstsymptomen en depressieve kenmerken waarvoor psychofarmaca.

.Medisch getuigschrift de dato 14/09/2012 van dr. G. De Munck. Posttraumatische symptomatologie met angstsymptomen en depressieve kenmerken waarvoor psychofarmaca. Tevens psychosomatische klachten.

Bespreking van het medisch dossier:

Uit analyse van dit medisch dossier bestaande uit bovenvermelde attesten blijkt dat deze 47-jarige man van Servische origine last heeft van posttraumatische symptomen met depressieve kenmerken. De symptomen die meest naar voor komen zijn slaapproblemen, stress en angst (vooral voor de toekomst gezien onstabiele socio-economische toestand van de betrokkene).

Betrokkene krijgt hiervoor ter symptoombestrijding psychofarmaca. Dergelijke behandeling heeft geen enkele invloed op de evolutie (die zowel positief als negatief kan zijn) van het probleem temeer daar de uitlokkende factoren op sociaal vlak aanwezig zijn.

Overigens bevat dit medisch dossier veel contradictorische elementen waarbij de behandelend arts zichzelf enigszins tegenspreekt: er wordt enerzijds gesproken van een risico op suicide, terwijl in hetzelfde verslag gemeld wordt dat er hiertoe geen specifieke plannen zijn. Er wordt aangehaald dat gezien de toegenomen angsten van de betrokkenen een opname efficiënt zou zijn, maar dat dit niet realiseerbaar is omdat de betrokkene angstig is. Omwille van de taalbarrière is opname moeilijk realiseerbaar, maar ondanks het feit dat de betrokkene wegens zijn gemoedstoestand geen taalcursus kan volgen bestaat de behandeling deels uit gesprekstherapie.

Conclusies:

Uit bovenvermelde gegevens concludeer ik dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land van de betrokkene verbleef bekeken vanuit louter medisch perspectief geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N. v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v United Kingdom).

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2.5. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

2.6. Verzoekende partij kan dus wel in haar betoog gevolgd worden, waar zij stelt dat artikel 9, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook betrekking heeft op de aandoeningen die een reëel risico inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. Echter, uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij wel degelijk beide mogelijkheden heeft nagegaan. Zo wijst hij erop dat verzoekende partij ter symptoombestrijding psychofarmaca krijgt doch dat dergelijke behandeling geen invloed heeft op de evolutie van het probleem, te meer omdat de uitlokkende factoren van de aandoening op sociaal vlak te situeren zijn. Verder wijst de arts-adviseur erop dat het medisch dossier veel contradictorische elementen bevat: met name waar gesproken wordt over suicidegevaar wordt tevens gesteld dat hiertoe geen specifieke plannen zijn, dat hoewel een opname efficiënt zou zijn omwille van de toegenomen angsten, dergelijke opname als niet realiseerbaar wordt beschouwd net omwille van die angsten en tenslotte dat omwille van de taalbarrière opname moeilijk realiseerbaar is maar verzoekende partij toch gesprekstherapie volgt. Het is op basis van deze vaststellingen dat de arts-adviseur besluit dat het in casu niet gaat om direct levensbedreigende aandoeningen en het in casu evenmin gaat om een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij noch om een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. Bij deze heeft de arts wel degelijk geantwoord op de vraag naar het reëel karakter van het risico op een mensonwaardige behandeling bij gebrek aan

medische behandeling en werd door de arts-adviseur uitvoerig het waarom van deze conclusie uitgelegd. Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij zich de vraag stelt of de verwerende partij beide mogelijkheden van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzocht heeft. Evenmin kan zij gevolgd worden waar zij stelt dat er niet uitgelegd wordt waarom haar aandoening geen reëel risico inhoudt voor haar leven.

2.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een medisch attest opgesteld door haar huisarts bij haar aanvraag voegde, gedateerd 26 maart 2010. Verder vulde zij haar aanvraag aan met een medisch attest van dr. De Munck van 23 december 2010 en een medisch attest van dezelfde arts van 16 januari 2012. Tenslotte legde verzoekende partij een attest van dr. De Munck van 14 september 2012 voor. Uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat hij al deze medische attesten in ogenschouw heeft genomen en op grond daarvan zijn oordeel heeft geveld. Door louter te verwijzen naar deze medische attesten zonder concrete argumenten aan te brengen waarom het oordeel van de arts-adviseur onjuist of kennelijk onredelijk is, slaagt verzoekende partij er niet in aan dit oordeel afbreuk te doen. Immers maakt zij met dergelijk loutere verwijzing niet aannemelijk dat de bevindingen van de arts-adviseur verkeerd of kennelijk onredelijk zijn. Zij laat immers na deze bevindingen met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Uit een vergelijking van de inhoud van deze attesten met de bevindingen van de arts-adviseur kan de Raad evenmin een onjuiste of kennelijk onredelijke beoordeling vaststellen.

2.8. De Raad wijst er voorts op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofd van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduurd de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Rekening houdend met het feit dat verzoekende partij de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft kan een behandelingstermijn zoals deze in casu niet als onredelijk lang worden beschouwd. Verzoekende partij toont daarenboven niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat het bestuur eerder had moeten reageren. Immers blijkt dat haar aanvraag reeds op 6 augustus 2010 ontvankelijk werd verklaard, dit is minder dan vier maanden na het indienen ervan, waarbij zij in bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie zodat zij in afwachting van de behandeling ten gronde van haar aanvraag legaal op het grondgebied heeft kunnen verblijven.

2.9. Waar verzoekende partij nog stelt dat de arts-adviseur een bijkomend onderzoek had moeten doen of bijkomende inlichtingen had moeten inwinnen, wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer *“zonodig de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen (...).”* De ambtenaar-geneesheer kon de medische toestand van verzoekende partij duidelijk vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen. Verzoekende partij is het oneens met de conclusie maar zoals reeds hoger gesteld maakt zij hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van de medische aandoening door de ambtenaar-geneesheer kon wijzigen.

In casu dient voorts te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuurs-overheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de verzoekende partij de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

2.10. Tenslotte dient gesteld dat, nu de arts-adviseur van oordeel is dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan medische behandeling in het land van herkomst, verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij meent dat de arts-adviseur toch een onderzoek had moeten doen naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER